Nr. 22. 1932.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 28. maja 1932 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

409.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 7 maja 1932 r.

o rozciągnięciu mocy obowiązującej rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 marca 1930 r. o legalnych jednostkach miar na część górnośląską województwa śląskiego.

Na podstawie art. 1 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72 poz. 661) zarządzam co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą postanowień §§ 1 do 6 włącznie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 marca 1930 r. o legalnych jednostkach miar (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 258) rozciąga się na część górnośląską województwa śląskiego.

§ 2 Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: Zarzycki

(Przedruk z Dz. Ust. Rz. P., nr. 41, z dnia 18. 5. 1932r).

411.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 7 maja 1932 r.

o rozciągnięciu mocy obowiązującej statutu urzędów miar na część górnośląską województwa śląskiego.

Na podstawie art. 19 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661) zarządzam co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą statutu urzędów miar z dnia 7 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P, Nr. 74, poz. 429) z wyjątkiem art. 13 rozciąga się na część górnośląską województwa śląskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1923 r. w przedmiocie organizacji urzędów miar na ziemiach górnośląskich województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 702).

Minister Przemysłu i Handlu: Zarzycki

(Przedruk z Dz. Ust. Rz. P, nr. 41, z dnia 18. 5. 1932 r.)

413.

Obwieszczenie Ministra Skarbu

z dnia 25 kwietnia 1932 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o opłatach stemplowych.

Na podstawie art. 178 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) ogłaszam w brzmieniu obowiązującem od dnia 18 maja 1932 r., jednolity tekst powołanej ustawy, z uwzględnieniem zmian, wynikających z:

1. obwieszczenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 stycznia 1927 r. w sprawie sprostowania omyłek w tekście ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr, 3, poz. 15),

2. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. w sprawie zmiany art. 170 ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 256),

3. art. 31 (punktu 5) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372).

4. art. 4, 8 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 kwietnia 1927 r. o należnościach za sporządzenie protestu (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 381),

5. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. w sprawie zmiany ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 804),

6. art. 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855),

7. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r. w sprawie opłaty stemplowej od pism, stwierdzających kupno nieruchomości przez instytucje, upoważnione do parcelarji (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 126),

8. art. 34 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o sądach pracy (Dz. U. R. P. Nr. 37 poz. 350),

9. art. 1 ustawy z dnia 17 marca 1931 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 168),

10. ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o kosztach sądowych na obszarze sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 251),

11. ustawy z dnia 18 marca 1932 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 340).

Artykuły 7 — 12, 16, 17, 22, 24, 25, 27, 28, 30, — 33, 43, 47, 50, 54, 58, 61, 65, 67, 72, 73, 75, 79, — 84, 88, 91, 93, 95, 97, 107, 111, 112, 114, 115, 117 — 128, 131, 133, 134, 136 — 140, 142, 145, 147, 151, 154, 156, — 158, 160, 161, 164, 170, 173, 174 i 177 są w załączniku do niniejszego obwieszczenia podane w brzmieniu, ustalonem w przepisach, wymienionych wyżej pod 1 — 11. Inne artykuły ustawy o opłatach stemplowych, zawarte w załączniku, nie uległy zmianie i zostały podane w brzmieniu pierwotnem, ogłoszonem w Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 98, poz. 570.

Minister Skarbu: Jan Piłsudski

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 25 kwietnia 1932 r. (poz. 413).

Ustawa

z dnia 1 lipca 1926 r.

o opłatach stemplowych

CZĘŚĆ PIERWSZA.

Postanowienia ogólne.

Rozdział pierwszy.

Przedmioty opłat stemplowych.

Art. 1.

Opłatom stemplowym podlegają pisma wymienione w części drugiej niniejszej ustawy, oraz czynności prawne wymienione w art. 71, 75, 89, 96 103 i 109.

Ilekroć w ustawie niniejszej jest mowa o piśmie stwierdzającym umowę, należy przez to rozumieć nietylko pismo, podpisanie przez obie strony lecz także podpisane przez jedną stronę, jeżeli zostało bądź wręczone stronie drugiej, bądź przedstawione sądowi celem dokonania wpisu w księdze wieczystej, bądź sporządzone albo uwierzytelnione sądowi lub notarjalnie.

Art. 2.

Jedno pismo stwierdzające kilka czynności prawnych, podlega opłacie od każdej czynności zosobna.

Jeżeli jednak czynności prawne między temi samemi osobami, stwierdzone tem samem pismem pozostają w tak ścisłym z sobą związku, że jedna z tych czynności (uboczna nie mogłaby istnieć sama przez się bez drugiej głównej), to opłatę oblicza się tylko według czynności głównej. Do czynności ubocznych zalicza się w szczególności: ustalenie sposobu spłacenia ceny sprzedaży, potwierdzenie odbioru ceny, ustanowienie kary umownej, postanowienie o zabezpieczeniu hipotecznem i t. p.

Art. 3.

W razie sporządzenia wtóropisów, t. j. pism równobrzmiących, lub choćby tylko co do treści zgodnych z pismem pierwszem, albo odpisów lub tłumaczeń, opłata należy się tylko raz jeden, a mianowicie od pisma pierwszego. Wyjątki są przewidziane: co do pełnomocnictw w art. 111, a co do weksli w art. 122.

W razie wątpliwości, zachodzących co do uiszczenia opłaty od pisma pierwszego, uiszczenie winno być udowodnione.

Ustęp drugi stosuje się do odpisu i tłumaczenia tylko w przypadkach następujących:

a) jeżeli zgodność z pierwopismem zaświadczyła osoba, która podpisała pierwopis lub

b) jeżeli osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty od pierwopisu, przedstawiła odpis lub tłumaczenie sądowi, notarjuszowi lub innemu urzędowi państwowemu.

Art. 4.

Pismo, stwierdzające umowę o zniesienie istniejącego między stronami stosunku prawnego i powstanie natomiast stosunku nowego, podlega opłacie, odpowiadającej treści stosunku nowego. Wyjątek jest przewidziany co do konwersji wierzytelności w art. 121.

Pismo, tylko zmieniające istniejący już stosunek, przy którego zawiązaniu lub pisemnem stwierdzeniu uiszczono należną opłatę stemplową, podlega:

a) w razie zwiększenia przedmiotu zobowiązania — opłacie od nadwyżki;

b) w razie innych zmian — opłacie przewidzianej w art. 139, jeżeli zachodzą warunki, wymienione w tym artykule.

Art. 5.

Pisma, sporządzone zagranicą, podlegają przepisom niniejszej ustawy tylko wówczas gdy stwierdzają czynność prawną, tyczącą się przedmiotu, znajdującego się w Polsce, lub gdy zobowiązanie, z czynności prawnej wynikające, ma być wykonane albo jest wykonywane w Polsce. Pisma, sporządzone w Polsce przed konsulem obcego państwa, uważane będą — pod warunkiem wzajemności — za sporządzone zagranicą.

Rozdział drugi.

Sposób obliczenia opłaty.

Art. 6

Opłatę stemplową oblicza się stosownie do rodzaju czynności prawnej, którą stwierdza pismo; nazwa niezgodna z treścią nie ma znaczenia.

Jeżeli według części drugiej niniejszej ustawy należy wziąć za podstawę wymiaru wartość rzeczy, to wartość tę ma podać podatnik. Opłatę wymierza się od wartości podanej; wyjątki są przewidziane w art. 7 — 12 oraz w ustępie trzecim art. 70.

Za podstawę wymiaru opłaty od pisma, stwierdzającego umowę, bierze się wartość całego przedmiotu umowy, choćby z treści pisma wynikało, że umowa została już częściowo albo całkowicie wykonana przed sporządzeniem pisma.

Art. 7.

Jeżeli według treści pisma dłużnik ma wykonać jedno z dwu lub więcej świadczeń różnej wartości, to za podstawę wymiaru służy wartość najwyższa.

Jeżeli strona, otrzymująca rzecz, obowiązana jest do świadczeń wzajemnych, to wartości rzeczy (art. 6) nie można przyjąć w sumie niższej, niż łączna wartość wszystkich świadczeń wzajemnych.

Za świadczenia wzajemne uważa się: przyjęcie długu do zapłaty, ustanowienie użytkowania, potrącenie wierzytelności z ceny sprzedaży, zrzeczenie się prawa majątkowego i t. p.

Wartość świadczeń wzajemnych ma być podana przez podatnika. Minister Skarbu może zarządzić co do poszczególnych rodzajów świadczeń wzajemnych, że wartości nie można przyjąć w sumie niższej, niż cena giełdowa lub rynkowa; rozporządzenie określi sposób stwierdzania tych cen.

Art. 8.

Papiery wartościowe ocenia się poza przypadkami sprzedaży (art. 78, punkt a) -- jeżeli kwota podana przez podatnika (art. 6), nie jest wyższa — według najniższego kursu giełdowego z dnia, poprzedzającego sporządzenie czynności prawnej, jeżeli w miejscowości, w której sporządzono czynność prawną, względnie w której zobowiązanie ma być wykonane (art. 5), znajduje się giełda; jeżeli w owej miejscowości giełdy niema jak również, gdy dany papier wartościowy nie był w dniu poprzedzającym notowany na giełdzie miejscowej, bierze się za podstawę wymiaru najniższy kurs notowany na najbliższej terytorjalnie giełdzie polskiej w ostatnich trzech dniach, poprzedzających sporządzenie czynności prawnej. Wartość papierów, nienotowanych w sposób powyższy, może być ustalona zgodnie z opinją izby przemysłowo - handlowej lub innej organizacji gospodarczej, którą wskaże rozporządzenie.

Aż do czasu rozpoczęcia przez Bank Polski wymiany banknotów na złoto, złote w złocie ocenia się według równowartości, ostatnio ogłoszonej w Monitorze Polskim przed sporządzeniem czynności prawnej (art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. — Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855).

Przepisy powyższe stosuje się również do walut zagranicznych; wyjątek jest przewidziany co do ubezpieczeń w art. 99.

Art. 9.

Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma, to ustalenie podstawy wymiaru następuje w miarę wykonywania zobowiązania (art. 22; 28, ustęp piąty; 29 ustępy: pierwszy i drugi; 30, punkt 3; 31 ustęp przedostatni; 32).

Jeżeli jednak znana jest najniższa ilość świadczenia, albo zostaje wypłacona zaliczka, to za podstawę wymiaru należy przyjąć narazie tę ilość najniższą lub zaliczkę, zależnie od tego, która z nich jest najwyższą. Kwoty, uiszczoną na tej podstawie, potrąca się następnie od sumy kwot, obliczonych w miarę wykonywania zobowiązania.

Za wzajemną zgodą urzędu skarbowego i podatnika ustalenie podstawy wymiaru może nastąpić niezwłocznie, przez obliczenie prawdopodobnej sumy wszystkich świadczeń za cały czas trwania zobowiązania

Art. 10.

Jeżeli pismo zawiera zobowiązanie do świadczeń perjodycznych, to celem ustalenia podstawy wymiaru należy roczną wartość świadczeń pomnożyć:

a) w razie ustanowienia świadczeń na wieczne czasy — przez 17;

b) w razie ustanowienia świadczeń na czas ściśle ograniczony co do ilości lat lub ich części — przez tę ilość lat lub ich części, najwyżej jednak przez 17;

c) przy ustanowieniu świadczeń na czas życia jednej osoby w wieku do lat 50 włącznie — przez 10 w wieku ponad lat 50 — przez 5;

d) w razie uzależnienia terminu trwania świadczeń od czasu życia dwu lub więcej osób — przez mnożnik (punkt c) odpowiedni do wieku osoby najstarszej lub najmłodszej, stosownie do tego, czy świadczenia mają trwać do śmierci osoby, która umrze pierwsza, czy do śmierci osoby, która umrze ostatnia;

e) w razie ustanowienia świadczeń na czas, nieokreślony w sposób wyżej podany, — przez 5.

W razie ustanowienia świadczeń na czas nieokreślony (punkt e), z oznaczenia jednak pewnego terminu, do którego zobowiązanie trwać będzie niewątpliwie, podstawę wymiaru opłaty za czas ściśle określony ustala się w sposób, przewidziany w punkcie b), a za czas dalszy — w sposób, przewidziany w punkcie e); łączna podstawa wymiaru nie może jednak być wyższa, niż suma świadczeń za lat 17.

Przepisy artykułu niniejszego stosuje się również do służebności, do użytkowania, prawa używania lub mieszkania, ciężarów rzeczowych oraz do długu rentowego (§§ 1199 — 1203 kodeksu cywilnego niemieckiego).

Roczną wartość użytkowania bierze się w sumie, wynoszącej 6 proc. wartości rzeczy, poddanej użytkowaniu, chyba że wartość wyższa lub niższa jest niewątpliwa.

Art. 11.

W przypadkach, wymienionych w ustępie drugim art. 9 — jeżeli zobowiązanie ma trwać dłużej, niż przez pięć lat — bierze się na żądanie podatnika za podstawę wymiaru sumę, obliczoną za pierwszy okres pięcioletni; po upływie tego okresu ustala się podstawę wymiaru na drugi okres pięcioletni i tak postępuje się w dalszym ciągu aż do wygaśnięcia zobowiązania.

Art. 12.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Rolnictwa oraz Robót Publicznych władny jest wydawać normy o najniższym szacunku („szacunku prawnym“) rzeczy nieruchomych, który ma być wzięty za podstawę wymiaru, jeżeli jest wyższy od sum, ustalonych według postanowień art. 6 — 11.

Ciąg dalszy nastąpi.

Przedruk z Dz. Ust. Rz. P. z dnia 18. maja 1932, r. nr. 41.

Ostrzeżenie.

Dwór Siemianowice wyłożył na swym terenie polowania zatrute jajka celem zwalczania drapieżników od dnia 28. V. 32. do dnia 30 VI. 32 r. Ostrzega się przed zabieraniem jajek znalezionych, a psy powinno się trzymać na lince.

Dwór Siemianowice.

(podpis)

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.